

Madár János

Végül

Az embernek végül se háza, se hazája.
Se világot megváltó szava. Nyelve alatt
csak elhagyott tájak. Szülőföld csöndje
és hava. Didergő lelke az égig ér,

élte – ha volt – csak ennyit ér.

Mint a pengék élei

Ha verset írok - - -,
arcodat szeretném kimondani.
Az ártatlan fényről énekelnék,
mert szemedben a csöndet is hallani.

Szavak fonákja, megtartó
létezés gyöngye hűl.
Nekünk már sími nem szabad,
hajadban a csillag is elvegyül.

Az ég hosszan eltűnődik,
vérünkhöz a kő árnyéka ér.
Hegyek sötétlő súlya leng,
sziklák repedése a tél.

Mint a pengék élei,
úgy alakít minket a fájdalom.
Belénk sajdul a gyermek ökle,
szelíd lélegzeted már örökre vállalom.